

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **D. M. T.**, e. č. X, nar. X, st. příslušnost Demokratická republika Kongo, t. č. na adrese X, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL. M., advokátem v Praze 2, Helénská 1799/4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2016, č. j. OAM-245/LE-LE05-K01-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání shora identifikovaného rozhodnutí, jímž mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V žalobě uvedl, že dle jeho názoru došlo ve správním řízení k porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, dále ust. § 68 odst. 3 správního řádu a ust. § 12 odst. 1 písm. b) a § 14a zákona o azylu.

Žalobce měl za to, že závěry správního orgánu nestojí na řádně zjištěném skutkovém stavu. Důvody jeho žádosti byly v napadeném rozhodnutí správním orgánem bagatelizovány, jeho výpověď přerukována. A ačkoliv si správní orgán ve věci obstaral obecné zprávy o situaci lidských práv, v otázce pronásledování se nezaměřil na skutečnosti tvrzené žalobcem. Ve věci doplňkové ochrany je pak rozbor informací detailní, avšak závěry ohledně důkazů nesprávné.

Upozornil, že hlavním důvodem jeho odchodu z vlasti bylo, že mu vznikly problémy v důsledku činnosti otce jakožto advokáta, který se věnoval otázce nedořešeného masakru obyvatelstva, resp. náboženské komunity Bundu Diakongo ve vesnici Nsumbi. Správní orgán dle názoru žalobce tento důvod řádně nezhodnotil a jeho úvahy jsou natolik kusé, že stojí na hranici přezkoumatelnosti. Správní orgán předně upozorňuje na rozpory ve výpovědích, nicméně zřejmě z výpovědi žalobce v částech vychází. Pak ale chybí skutková zjištění a informace ze země původu k těmto tvrzením. Aby totiž obavy žalobce šlo označit za nedůvodné, bylo namístě si k jeho tvrzením o činnosti otce, resp. tvrzeném masakru, zjistit relevantní informace. Nicméně soudě dle odůvodnění rozhodnutí, správní orgán tuto podstatnou část tvrzení žalobce v dokazování zcela pominul. Přitom bez těchto zjištění lze těžko postoupit v úvahách, zda obavy žalobce ve vztahu k činnosti otce lze označit za důvodné, případně přehnané, jak dovozuje správní orgán v napadeném rozhodnutí.

Správní orgán v této části vycházel ze třech výročních zpráv o situaci lidských práv, které nicméně povětšinou v detailu nezachycují případné incidenty, o kterých hovořil žalobce. Přitom ze zdrojů dostupných na internetu je zřejmé, že skutečně náboženská skupina Bundu Dia Kongo byla opakovaně ve střetech s policií masakrována a zabíjeni civilisté. Z těchto informací je přitom zřejmý politický aspekt souboje této minority s vládou, když tato také skupinu zakázala. V tomto kontextu je přitom nutno vidět výpověď žalobce o činnosti jeho otce, která následně vedla k zásadním událostem rodiny žalobce, a sice únosu otce a následně i matky, která společně s žalobcem pátrala po tom, kde se manžel nachází.

Žalobce vyslovil přesvědčení, že v tomto kontextu lze přitom uvažovat o důvodech dle § 12 písm. a) i b) zákona o azylu. V případě žalobce by se nabízelo přisuzované politické přesvědčení, neboť jeho otec se snažil v očích státních orgánů obhajovat práva uskupení, které bylo režimu nepohodlné a bylo zakázáno. Pro posouzení pronásledování není přitom relevantní, že žalobce žádné politické přesvědčení ve vztahu k Bundu Diakongo nemá. Důležité je, zda mu původci pronásledování takové přesvědčení připisují. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008 týkající se případu z Angoly, kde byl žadatel pronásledován za snahu zjistit informace o svém politicky aktivním bratrovi. Nejvyšší správní soud k přisuzovanému politickému přesvědčení doslova uvedl: *“Pohledem článku 10 odst. 1 písm. e) a odst. 2 kvalifikační směrnice je ovšem nutno přisvědčit stěžovateli v tom, že není rozhodující, zda sám aktivně vyjadřoval politickou podporu straně FNLA, ba dokonce ani to, zda s ní jakkoliv jinak sympatizoval; dostatečným je již to, že mu státní orgány veřejné moci tuto politickou afilii připisovaly na základě toho, že jeho bratr byl pro tuto politickou orientaci a veřejnou podporu FNLA uvězněn a stěžovatel po něm systematicky pátral. V daných ustanoveních kvalifikační směrnice je totiž jednoznačně řečeno: „1. Při posuzování důvodů pronásledování přihlíží členský stát k těmto hlediskům: ...e) pojem politických*

názorů zahrnuje zejména zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování uvedených v článku 6 a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jednal. Při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněnou obavu z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje.“ Soud navíc poukázal na to, že i snaha zjistit informace o svém příbuzném může za určitých okolností spadat pod § 12 písm. a) zákona o azylu: „ Je tak třeba stěžovateli na půdorysu § 12 písm. a) zákona o azylu přisvědčit, že byl-li pronásledován proto, že se domáhal informací o svém uvězněném bratrovi, byl pronásledován skutečně za uplatnění politických práv, tedy za uplatnění práva vyhledávat informace ve smyslu článku 17 odst. 1, 2 a 4 Listiny, přičemž nelze vyloučit – a tyto pohnutky angolské policie nejsou zdejšímu soudu z pochopitelných důvodů známy – že důvodem pronásledování byla i stěžovatelova snaha sepsat a následně publikovat materiály, jež měl ve svém zabaveném počítači, tedy pokus o realizaci svobody projevu ve smyslu téhož článku Listiny, jejíž součástí je přirozeně nejen sama svoboda realizace projevu, ale i svoboda před projevem a po projevu. Tvrzení žalovaného, že stěžovatel nebyl pronásledován podle § 12 písm. a) zákona o azylu, tudíž není pravdivé a ze strany krajského soudu je chybným posouzením právním otázky.“ Pokud tedy správní orgán z výpovědi žalobce vycházel a nevyvrátil pravdivost tvrzení o činnosti otce a jeho problémech, pak bylo namíste v souladu s výše uvedeným provést řádné dokazování a skutková zjištění k tvrzením žalobce.

Dále žalobce uvedl, že v případě posouzení hrozící vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu si správní orgán obstaral podstatně větší objem informací a to zejména k otázce bezpečnosti návratu odmítnutých žadatelů do země původu žalobce. Žalobce měl však za to, že správní orgán z nich vyvozuje nesprávné závěry a při hodnocení zpráv ve svém souhrnu odhlíží právě od konkrétních okolností případu žalobce, jak jsou naznačeny výše. Na straně 10 napadeného rozhodnutí správní orgán cituje z několika zpráv informace, že „osamocení vyhoštění a neúspěšní žadatelé o azyl bez rodin mohou zmizet.“ Dále také, že „vyhoštění, známí jako odpůrci režimu, podstupují opravdové riziko.“ Žalobce přitom právě s ohledem na činnost svého otce a jeho zmizení, které správní orgán nijak nerozporoval, resp. se této otázce v dokazování prakticky nevěnoval, může být považován za nepohodlnou osobu. Jeví se tudíž v kontextu doložených informací o zemi původu naopak pravděpodobně, že bude zadržen a podroben zacházení neslučitelnému s článkem 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a tudíž splňuje podmínky pro udělení ochrany doplňkové dle § 14a zákona o azylu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že při svém rozhodování vycházel ze sdělení žalobce a za účelem řádného posouzení důvodů jím prezentovaných opatřil dostatečné podkladové informace o zemi původu, s nimiž dal žalobci možnost se seznámit. Reakce žalobce na toto seznámení je dostatečně zřejmá z odůvodnění rozhodnutí, svá doplňující konstatování nepodpořil žádným návrhem dalších konkrétních podkladů pro vydání rozhodnutí. Tvrzení žalobce k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu vykazují značnou míru nevěrohodnosti pro rozpory, které se v jeho výpovědi poskytnuté v průběhu správního řízení vyskytly. Žalovaný žalobce na konkrétní rozporuplná tvrzení upozornil a dal mu příležitost se k nim vyjádřit a objasnit je. Z žalobcových reakcí na tyto podněty ze strany žalovaného

však jednoznačně vyplývá, že neposkytly uspokojivá vysvětlení jeho nesourodých tvrzení, která by bylo možné racionálně akceptovat jako přijatelná. Žalovaný se těmito konkrétními momenty v žalobcem předkládaném azylovém příběhu zabýval v odůvodnění rozhodnutí poměrně detailně, aby z jeho obsahu bylo možné vysledovat úvahy a důvody závěrů, k nimž při posuzování žádosti z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu dospěl. Odmítá proto námitky ohledně nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí jako nepodložené. Jakkoli žalobce v žalobě namítá, že žalovaný dostatečně nezjistil stav věci, je třeba tuto námitku posuzovat se zřetelem na samotný obsah skutečností žalobcem prezentovaných. V tomto kontextu žalovaný odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, svědčící povinnosti tvrzení, spočívající na žadateli o mezinárodní ochranu. Žalobce byl opakovaně v průběhu správního řízení poučen i o povinnosti uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Navzdory tomu však neprezentoval vnitřně jednotnou, věrohodnou výpověď, jež by dokládala důvodnost jím tvrzených obav z pronásledování či vážné újmy, a to navzdory úsilí správního orgánu poskytnout mu dostatek prostoru pro sdělení podstatných skutečností i pro objasnění rozporů v jeho výpovědi. V této souvislosti odkázal žalovaný i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2002, sp. zn. 5 A 746/2000. Žalovaný upozornil, že ze sdělení samotného žalobce v průběhu správního řízení je naopak zjevné, že si svými tvrzeními na více místech opakovaně sám odporuje, aniž by byl následně schopen rozpory, na něž byl správním orgánem upozorněn, přijatelně vysvětlit. Žalobce však nebyl schopen přiblížit konkrétní skutečnosti, které by mohly být důvodným předpokladem vzniku azylově relevantních obav. Žalovaný odmítl i námitky vztahující se k žalobcově obavě z návratu do vlasti jako neopodstatněné. Jím tvrzené skutečnosti vypořádal i z hlediska ust. § 14a zákona o azylu. Své rozhodnutí opřel o shromážděné podklady, včetně informací o zemi původu, které jsou součástí spisu. Nepominul jejich obsah, včetně eventuálních rizik spjatých s návratem, a zabýval se jím v míře potřebné pro řádné posouzení žalobcovy situace. Na základě tohoto posouzení dospěl k závěru, že v případě návratu žalobce do Demokratické republiky Kongo nelze předpokládat přítomnost skutečného nebezpečí vážné újmy.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 s.ř.s., když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru,

že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další. Krajský soud se připojil k názoru žalovaného, dle něhož žalobce výslovně sdělil, že nebyl nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizace, a v průběhu správního řízení rovněž neuvedl, že by se ve své vlasti jakkoliv politicky angažoval, či měl jakékoliv potíže spojené s uplatňováním jím politických práv a svobod. Lze se tedy přiklonit k názoru správního orgánu, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl takové skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že byl ve své vlasti pronásledován kvůli uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Ze správního řízení totiž vyplynulo, že žalobce neuvedl, že by měl ve své vlasti jakékoliv potíže z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině. Žalobce v průběhu správního řízení za důvod svého odjezdu z vlasti a podáním žádosti o mezinárodní ochranu označil situaci, kdy se jeho otec měl angažovat v oblasti dodržování lidských práv v Kongu a měl být v této souvislosti unesen prezidentskou gardou a zabit, stejně tak jako matka žalobce, když on sám měl být únosu obou svých rodičů přítomen a vlast měl opustit poté, co jeho sourozenci zmizeli a i samotného žalobce se chystali unést. Krajský soud při hodnocení průběhu správního řízení shledal, že správní orgán posoudil všechny výpovědi žalobce učiněné v tomto řízení a to ve vzájemných souvislostech, přičemž dospěl k závěru, že v jednotlivých výpovědích existují velmi závažné rozpory, které se týkaly především žalobcova popisu únosů jeho rodičů, dále postupu státních orgánů v souvislosti s těmito únosy a rovněž i odkazů žalobce na činnost jeho otce a zájem státních orgánů o jeho rodinu. S těmito závěry se krajský soud ztotožnil. Žalobce totiž při svých výpovědích uváděl naprosto rozdílné časové souvislosti, když nejprve tvrdil, že k únosu jeho rodičů mělo dojít počátkem roku 2013, následně uvedl konec roku 2014 a v doplňujícím pohovoru pak konstatoval, že rodiče byli uneseni v roce 2010 nebo 2011. Rovněž tak nejprve tvrdil, že jednoho z únosců poznal, když mu viděl do obličeje, aby následně vypověděl, že únosce nebylo možno identifikovat, neboť měli masky. Naprosto odlišně pak žalobce hovořil o postupu policie, na kterou se měl po zrealizovaném únosu obrátit. Rozdílně rovněž hovořil o činnosti svého otce, která měla být příčinou údajných potíží rodiny, aniž by byl schopen přesně uvést, jakým způsobem se otec do vyšetřování masakru zapojil, neboť nejprve tvrdil, že se otec mohl dotknout vlády nebo prezidenta, aby následně v doplňujícím pohovoru uvedl, že otec hájil svého přítele, který byl také advokátem a měl být vyšetřován jako odpovědný za masakr. Z žadatelovy výpovědi tedy nelze úplně vyloučit, že by se jeho rodiče stali terčem nějakého útoku, nicméně z žalobcových rozdílných výpovědí nelze v žádném případě s jistotou dovodit, že by únosci mohli příslušet k republikánské gardě nebo prezidentské ochrance. Zásadní nesrovnalosti ve výpovědích žalobce nelze vzhledem k jejich charakteru přičítat běžnému zapomínání, navíc krajský soud má za to, že pokud by žalobce tak otřesné zážitky získal, není reálné, aby výpověď o takovém zážitku stále měnil. Výpovědi žalobce tak lze označit za značně nevěrohodné. Tato nevěrohodnost je pak umocněna i tím, že

žalobce po tomto útoku na jeho rodiče setrval ve své vlasti ještě další dva roky a po tuto dobu se nevyskytly dle jeho tvrzení žádné potíže, v zemi se volně pohyboval, vyřizoval si vízum na velvyslanectví Ruské federace a na ministerstvu zahraničí mu byl vystaven cestovní pas, na základě něhož pak naprosto legálně vlast opustil a nezmiňoval, že by se při tom vyskytly při jednání se státními orgány jakékoli potíže.

Krajský soud se rovněž přiklonil k názorům žalovaného, který k žalobcem namítané ekonomické nouzi v zemi původu konstatoval, že ta nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána, a není tedy ani důvodem pro oddělení azylu, byť by životní podmínky dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině. Nic takového však žalobce netvrdil a ani správní orgán takové skutečnosti nezjistil. Lze rovněž souhlasit s názorem, že velká většina obyvatel v Demokratické republice Kongo není zaměstnána v oficiální ekonomice, avšak jedinci mají právo vlastnit majetek a zakládat soukromé podniky a existují zde zákonné způsoby provozování obchodní činnosti. Celková hospodářská situace v zemi se v každém případě jistě dotýká velké části občanů země, žalobcem tvrzené ekonomické potíže ve vlasti však rozhodně nelze považovat za azylově relevantní důvody. Jak vyplynulo ze shora uvedeného, žalobce žil před svým odjezdem z vlasti bez podpory své rodiny po dobu dvou let a rovněž byl schopen zajistit si i vycestování do Ruské federace za účelem studia, což s sebou jistě neslo i určité finanční náklady. Žalobce je dospělou, práce schopnou osobou, je vyučen, živil se jako prodavač a podle svých tvrzení je vlastníkem pozemku, takže žalovaný důvodně dospěl k závěru, že je schopen se ve své vlasti uživit. Žalovaný tak uzavřel, a s tímto názorem se krajský soud ztotožňuje, že situace v Demokratické republice Kongo je svým způsobem problematická, neboť se zde vyskytuje politická korupce a násilí a úloha právního státu je oslabena, přesto na základě těchto skutečností nelze vyvozovat, že existence autoritářského režimu znamená nutnost aplikace § 12 písm. b) zákona o azylu. Tento názor ostatně vyslovil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 3 Azs 303/2004. Žalobce proto nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu žalobci dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž

skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ze dne 30. 9. 2004, č. j. 11 Az 204/2003, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003, či ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 uvedl, že obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Pokud žalovaný odůvodnil, že žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jeho osobní a rodinná situace je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňujících udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. Žalobce je dospělou plně právně způsobilou osobou a jeho zdravotní stav je dle jeho vlastního prohlášení dobrý. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich

vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 12) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce se nevyskytly žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Žalovaný se rovněž na straně 13 napadeného rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání nebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Krajský soud se přiklonil k jeho závěru, že takové nebezpečí žalobci nehrozí. Souhlasil rovněž s názorem, že ze skutečností, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, nelze rozhodně vyvozovat, že všichni obyvatelé této země jsou státními orgány pronásledováni ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních právních předpisů. Je rovněž zřejmé, že každou žádost je nutno posuzovat individuálně a důvody pro doplňkovou ochranu lze shledat pouze tam, kde nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení reálně a bezprostředně po návratu do vlasti hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí, anebo může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které však nelze dopředu předjímat. Navíc žalovaný nemohl uvěřit tvrzením žalobce uvedeným v jednotlivých výpovědích, neboť v nich spatřoval neslučitelné rozpory. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že nic nenasvědčuje ani tomu, že by žalobce byl v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí. Žalovaný opíral své závěry o informace o zemi původu, které si v rámci správního řízení opatřil. Tyto důkazy pak podrobně rozebral na straně 13 až 15 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s hodnocením informací z těchto důkazů ztotožňuje. Žalovaný tak v souladu se zákonem konstatoval neexistenci důkazů o systematickém týrání, včetně zadržování, špatného zacházení, neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Demokratické republiky Kongo a neexistenci informací o vracejících se osobách, které by byly po návratu do této země vystaveny špatnému zacházení nebo mučení.

Krajský soud rovněž shledal, že se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Připustil, že v některých oblastech této republiky panuje zhoršená bezpečnostní situace. Poukázal však přitom rovněž na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 21. 5. 2015, která uvádí, že čelí-li někdo v zemi potížím z důvodu zhoršené bezpečnostní situace, je možné se přestěhovat do jiné části země, když Demokratická republika Kongo má velikost zhruba západní Evropy a naprostá většina území je bezpečná. Navíc se žalobce nikdy nezmínil, že by žil v oblastech zasažených konfliktem. Krajský soud se proto přiklonil se k závěru žalovaného, že doplňkovou ochranu v uvedených případech lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí a může nastat pouze v případě přidružení jiných okolností. Je současně nepochybné, že z podkladových zpráv, které měl žalovaný v průběhu správního řízení k dispozici, plyne výskyt řady negativních jevů z oblasti dodržování lidských práv v zemi původu

žalobce, tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že žalobce bude v případě návratu do své vlasti čelit takovým konkrétním projevům.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu, že se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 uvedeného zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h) zákona o azylu nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Aplikací tohoto ustanovení na daný případ žalovaný uzavřel, že z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v České republice ani ze zjištění správního orgánu učiněného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Krajský soud se tak přiklonil k názoru žalovaného, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. červenec 2017

JUDr. Magdalena Ježková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.